

SHEILA MASTERSON

Te ucide
cu un
sărut

POISON DAUGHTER

Traducere din limba engleză de
Cristina-Mihaela Bogăţan

VERSANTUL MUNTELUI

NIVELUL

CASA
HAVENWOOD

TERENURI DE
VÂNTĂTOARE

NIVELUL

GARDA DE
PIATRĂ

NIVELUL

GRĂDINA CU PLANTE
MEDICINALE

NIVELUL

NIVELUL

GRĂDINI COMUNITARE

NIVELUL

CAZARMA
VÂNTĂTORILOR

ȘASE

DEPOZIT
DE ARME

TEMNIȚĂ

CINCI

PATRU

TREI

TAVERNA
RAINING STAR

DOI

GRĂDINI COMUNITARE

UNU

CULTURI ȘI
LIVEZI

REFUGIUL DIN MUNTE

DRUMUL SPRE REFUGIUL
DIN MUNTE

FORTUL DE NORD

FORTUL DE
NORD-VEST

FORTUL DE
NORD-EST

TAVERNA LIVING
NIGHTMARE

FORTUL
DE VEST

FÂNTÂNA
CU SÂNGE

FORTUL
DE EST

TAVERNA
HEARTLESS HAVEN

TAVERNA
GUARDIAN'S
CROSSING

FORTUL
DE SUD-VEST

FORTUL
DE SUD-EST

FORTUL DE SUD

LUNAMEADE

CELE ȘAPTE DIVINITĂȚI

Kennymyra — Divinitatea Plăcerii
Binecuvântări ale vitalității & ale poftei trupești
Aură roșie

Harvain — Divinitatea Norocului
Binecuvântări ale șansei & ale circumstanței
Aură aurie

Stellaria — Divinitatea Stelelor & Întunericului
Binecuvântări ale luminii & ale iluziei
Aură argintie

Asher — Divinitatea Sfârșiturilor
Binecuvântări ale morții & ale tranzițiilor
Aură de cărbune

Polm — Divinitatea Malițiozității
Binecuvântări ale fricii & ale manipulării
Aură portocalie

Vardek — Divinitatea Protecției
Binecuvântări ale focului sacru & ale ocrotirii
Aură albastră

Elvodeen — Divinitatea Forței
Binecuvântări ale vindecării
Aură violet

HARLOW

Secații sunt iar la porțile orașului. Nu-i aud cum zgârie cu ghearele barele de metal, nici nu le văd fețele de o paloare fantomatică, dar clopotele din depărtare bat suficient de tare ca să îi avertizeze pe cetățenii din Lunameade să se adăpostească.

Este îngrijorător că Secații bântuie pe-afară atât de curând după asfințit. Chiar dacă soarele nu îi poate răni, ei preferă, de obicei, să aștepte până aproape de miezul nopții ca să iasă în căutare de sânge.

Mă aplec și mai mult pe fereastra conacului, mijind ochii în întuneric în încercarea de a zări vreo breșă în focul sfânt albastru care acoperă partea de sus a zidurilor orașului și ciulind urechile ca să îmi dau seama prin care poartă dau năvală.

Adeseori ei vin la Fortul de Sud, prin urmare sunt obișnuită să aud tot vacarmul din curtea mea din spate, alături de dangătul grav al clopotului de la Poarta de Sud. Dar în seara aceasta, ei sunt mai la vest — la Fortul de Sud-Vest, dacă mă iau după sunetul unei vibrații ușor mai înalte.

Lunameade a fost construit pentru asediu. Toți cei de aici trăiesc și mor în ritmul acelor clopote. Dangătul puternic și constant anunță prezența celor însetați de sânge la porțile orașului. Este primul dintr-o serie de semnale care arată gravitatea atacului. Două dangăte la rând indică o breșă, semnalizând faptul că toți civilii aflați în acel sector trebuie să se retragă și să se adăpostească în spatele primului rând de uși de siguranță. Trei dangăte îi avertizează că acestea au fost sparte și că trebuie să se retragă spre al doilea rând.

Se aude un singur dangăt puternic, apoi clopotele tac. Aștept.

Prima tehnică de supraviețuire pe care o învățăm este cum să fugim. A doua este cum să ascultăm. Ritmurile în care bat clopotele sunt împărțite în mintea tuturor celor din Lunameade, deoarece recunoașterea celei mai mici variații poate face diferența dintre viață și moarte.

Se aude clinchetul rapid și ascuțit al clopotelor de siguranță.

Răsuflu ușurată. Amenințarea a fost înlăturată — pentru a treia oară săptămâna aceasta. Orașul este în siguranță sau, cel puțin, mai în siguranță. Deocamdată.

Majoritatea oamenilor nu vor pierde vremea pe străzi în noaptea asta. Vor sta la adăpost în casele lor, asta, desigur, dacă nu sunt cumva membrii familiei mele sau ai altor case magice de rang înalt obligați să participe la acest dineu mizerabil.

Îmi iau plosca și țâșnesc afară pe coridor. Nu vreau să întârzii, dar nici nu vreau să stau pe-acolo mai mult decât este nevoie. Iau o dușcă și mă opresc la capătul holului lung.

De obicei, alcoolul îmi mai îmblânzește stările de spirit, dar în seara aceasta, senzația de arsură pe care o simt în piept din cauza băuturii îmi face inima să bată și mai tare. Ascund plosca într-o plantă mare de lângă măsuța de pe hol și mă privesc în oglindă, ciupindu-mi obrazii palizi.

— Asta e tot ce poți face. N-ai decât să te ciupești cât vrei. Nu vei fi niciodată la fel de încântătoare ca sora ta mai mare.

Tresar și mi se taie respirația când mă întorc și dau cu ochii de Aidia.

— Prostii, spun eu. Ți se semăn leit.

Stă în așa fel încât jumătate din corp îi este ascunsă după colțul peretelui care duce spre scara din spate, iar cealaltă jumătate e scăldată de lumina candelabrului care i se răsfrânge asupra obrazului stâng și îi strălucește pe părul negru și lucios. Ușurarea și bucuria de a o vedea pentru prima oară după o lună sunt umbrite de faptul că ea nu vrea să se întoarcă spre lumină, astfel încât să îi pot privi toată fața. Și-o ascunde mereu de mine. De când părinții noștri au măritat-o cu monstrul acela. De când au început bătăile.

— Nu știam că vei fi aici, am spus, dezmeticindu-mă în cele din urmă.

— Mama a insistat că acesta este un dineu la care trebuie să participe toată lumea. Nu îl putea organiza fără să fie prezenți toți copiii ei.

Aidia își flutură mâna spre coridorul de unde răzbate clinchetul paharelor cu atâta dezinvoltură de parcă nu ar fi fost sechestrată în Fortul de Nord în ultimul an, de parcă soțul ei i-ar fi permis să participe la mai toate evenimentele, nu doar la câteva.

Candelabrele aruncă o mandala de lumină elaborată pe podeaua din lemn de culoare închisă, iar Aidia urmărește modelul cu vârful de mătase al pantofului ei.

— Știi cumva ce-i cu dîneul acesta inopinat? o întreb eu. Mi-a făcut o reală plăcere să îi evit pe mulți dintre ei în ultima vreme.

— A, da, din cauză că ai inima frîntă.

Mă prefac bosumflată.

— Nu-mi vine să cred că te îndoiești de cât de mult îmi lipsește preaiubitul meu...

Pe buzele Aidiei apare un rînjet când vede că tac.

— Marc.

— Marc! exclam eu. Îmi stătea pe vârful limbii. Sunt atât de îndurerată, încât aproape că i-am uitat numele.

— Fie ca Divinitatea Asher să îi poarte sufletul în siguranță dincolo de vâl, spune Aidia pe un ton sarcastic.

— Să i-l poarte departe de mine, subliniez eu.

Aidia aruncă din nou o privire pe coridor, iar eu știu că și ea este la fel de îngrozită ca mine de acest eveniment. Este povara de a fi un Carrenwell.

O parte din motivul pentru care familia noastră deține puterea este că noi acționăm ca un întreg. Ne arătăm magia doar când suntem cu toții împreună, prin urmare celorlalți le este imposibil să își dea seama cine ce face. Tata nu acceptă ca cineva să ne identifice slăbiciunile. Înainte, credeam că părinții mei sunt paranoici, dar numărul mare de atentate la viețile noastre din ultimii ani a arătat clar că temerile lor sunt întemeiate.

— Nu poți face ceva ca să nu mai arăt atât de epuizată? o întreb, privind-mă din nou în oglinda de pe hol.

Cearcănele adânci îmi umbresc ochii, iar din cauza lor irisurile mele par și mai violete. Fac un botic îmbufnat când mă întorc ca să-i arunc o privire Aidiei. De obicei, mutra de soră mai mică funcționează în cazul ei, dar azi, se încruntă.

— Știi că nu pot.

Chipul ei pe jumătate umbrat pare îngrijorat. Ceva din privirea ei îmi întoarce stomacul pe dos.

Înghit în sec.

— Aidy, vino la lumină.

— Să nu te iei de Rafe. Nu va face decât să înrăutățească lucrurile, șoptește ea.

Magia Aidiei este aceea de a schimba înfățișarea, nu aceea de a citi gândurile, dar există momente în care previziunile ei mă pun pe

gânduri. Are capacitatea ciudată de a-mi citi emoțiile așa cum vânătorul cunoaște pădurea, o percepție intuitivă, profundă care simte cu ușurință orice schimbare neobișnuită.

— Vino la lumină ca să te văd și-ți jur că o să mă comport foarte frumos, spun eu.

Pășește în față, confirmând ceea ce știam deja. O vânătaie pestriță îi colorează obrazul drept. Acest lucru se întâmplă des, dar de fiecare dată când o văd rănită, rămân fără suflare.

În ciuda regulilor atente și a planificării meticuloase a părinților mei de a avea copii din doi în doi ani, eu și Aidia am întrerupt acest tipar, despărțindu-ne doar 11 luni. Poate că acesta este motivul pentru care am fost întotdeauna atât de apropiate, deși, uneori, am impresia că toată ambiția soților Carrenwell a fost concentrată asupra fraților noștri mai mari, iar noi am rămas pe dinafară. Firește, suspectam de mult timp faptul că ei nu și-au dorit al nouălea copil. Cred că au vrut să se oprească la opt — câte unul care să se căsătorească în fiecare familie care păzește o poartă, astfel încât să asigure controlul familiei Carrenwell asupra fiecărei case puternice înzestrate cu magie.

Pe Aidia am simțit-o întotdeauna ca pe o oglindire a mea — ca și când o parte din inima mea ar trăi în afara corpului meu. Nu are importanță că ea este mai mare. Nu are importanță că își poate purta singură de grijă. Este sora mea, iar când cineva îi face rău, îmi vine să îl omor în modul cel mai lent și mai dureros cu putință.

— Știu că îți faci griji, dar n-ai de ce, spune Aidia. Întotdeauna am știut să îmi port singură de grijă.

Ceva din această afirmație îmi sună fals. Amintiri neplăcute își fac apariția într-un colț al minții mele, dar nu vreau să mă întorc în acel loc întunecat înainte de acest dineu.

— Întotdeauna ai avut gura mare, iar asta te bagă în belele, subliniez eu.

Ea ridică din umeri.

Eu îmi cobor vocea.

— Aidy, nimeni nu va ști. Aș face să pară un accident. Aș putea pur și simplu...

Ridică o mână ca să-mi alunge îngrijorarea, așa cum a făcut-o de nenumărate ori. De parcă ea m-ar lăsa pe *mine* să trăiesc alături de un

monstru. De parcă nu ar fi prima care să-i scoată ochii dacă aş apărea cu un ochi vânăt sau cu urme de degete pe gâtul meu palid.

Simt cum mă cuprinde panica, ameninţând să mă sufoc. Bătăile inimii îmi bubuie în urechi, aşa că îmi netezesc cu o mână rochia de mătase. *Este fină, moale. Rochia mea este roşie.*

Am făcut acelaşi exerciţiu de nenumărate ori, încercând să mă conving că sunt în siguranţă. Corpul meu nu poate face întotdeauna diferenţa când mintea mea încearcă să mă târască spre amintiri din vremurile în care nu eram.

Când întâlnesc privirea Aidiei, văd că s-a încruntat.

— Hai, spune, şopteşte ea.

Îmi pun o mână transpirată pe piept.

— Inima mea.

Ea îmi imită gestul.

— Oasele mele.

— Sângele nostru, rostim împreună.

În familia noastră, slăbiciunea este o abatere care se pedepseşte. Nu putem niciodată să spunem pe şleau când ne este greu. Prin urmare, de ani buni, aceste cuvinte au fost modul nostru secret de a ne verifica reciproc. Aceste cuvinte înseamnă: *Nu eşti niciodată singură în suferinţa ta.*

Mă întorc spre oglindă şi îmi lipesc palmele de obraji.

— Dacă chiar îţi faci griji în privinţa înfăţişării tale, poţi folosi pandantivul, spune Aidia.

Mă întorc spre ea, trecându-mi degetele peste pandantivul în formă de stea infuzat cu magia ei.

— Ar fi o risipă.

Îşi dă ochii peste cap.

— Bineînţeles. Trebuie să o păstrezi pentru *misiunile tale secrete.*

Aidia nu este de acord cu viaţa mea dublă, nu pentru că nu îi place să-i vadă pe bărbaţi puşi la punct, ci pentru că îşi face griji pentru siguranţa mea.

— Poate fi întrebuinţată doar de câteva ori. Nu-mi place să-ţi irosesc harul, spun eu.

— Ce vei face când se va termina?

Nu-mi place să mă gândesc la asta. O mai pot folosi cel puţin încă o lună. Reumplerea reprezintă o problemă pentru Harlow din viitor.

Ochii ei violet se luminează iar pe chip îi înflorește un zâmbet larg.
— Îmi place să îmi imaginez că va trebui să te deghizezi purtând o mustață falsă și o perucă.

— Chiar și-așa, nu prea mai am ce face acum în privința cearcănelor, dar am crezut că ai vrea să-ți ascunzi...

Îmi flutur mâna spre ochi.

— De ce să o estompez? Ca toată lumea să se simtă confortabil?

Râde cu amărăciune.

— Dacă părinții noștri preferă să mă abandoneze în mâinile monstrului ăluia, măcar să vadă pagubele. Și-așa, toată lumea se holbează la noi. Măcar să le dăm un motiv.

Cu toate că avem atât de multe lucruri în comun, suntem complet diferite în privința asta. Ea vrea ca problemele ei să devină problemele celorlalți, scoțându-le la lumină. Eu m-am mulțumit întotdeauna să rezolv nedreptățile în întuneric.

— Indiferent care este motivul acestui dineu, sper să nu se lungească. Am lucruri mai bune de făcut decât să aflui cine s-a logodit de curând sau ce nenorocire s-a abătut asupra celui mai recent grup de iscoade care s-a aventurat dincolo de zidurile orașului, spun eu.

Aidia zâmbeste, iar ochii îi sclipesc. Pentru o clipă, seamănă cu ea, cea de odinioară.

— Știu că ești o văduvă bătrână și sfrijită, dar tinerele nemăritate fac tam-tam când vine vorba despre astfel de lucruri. Este doar un dineu alături de cele mai puternice familii din Lunameade.

Mă duc la fereastră și privesc trăsurile înșirate în fața conacului.

— Presupun că ai dreptate. Poate că există un nou-născut care a fost binecuvântat cu o formă rară de magie sau...

O mișcare reflectată în geam îmi atrage atenția.

— Domnișoară Carrenwell.

Mă întorc tocmai când Gaven apare de după colț și ia poziție de drepti, întinzându-și brațul ca să-mi servească drept însoțitor.

— Gaven, chiar trebuie să stai mereu la *pândă*? izbucnesc. Spune-mi pe nume când suntem singuri, fir-ar să fie! Nu suport atitudinea ceremonială.

Se încruntă, iar ridurile adânci de pe frunte i se accentuează.

— Cu cine vorbeai?

Nici măcar nu este nevoie să mă uit ca să știu că Aidia a reușit să se facă nevăzută. Nu are nimic de-a face cu magia, ci ține exclusiv de practică. S-a priceput întotdeauna să se furișeze fără să fie văzută, atât datorită abilității ei de a devia lumina și a crea iluzii, cât și faptului că știe fiecare coridor și ascunzătoare din conacul acesta — cunoștințe pe care a avut amabilitatea să mi le împărtășească și mie.

— Vorbeam singură, bombăn eu.

Ochii lui de un verde-deschis scrutează coridorul ca și când ar căuta un pericol nevăzut. Când eram mică, nu mai văzusem niciodată pe cineva cu ochii într-o nuanță atât de neobișnuită și am crezut-o pe Aidia când mi-a spus că aceștia îi confereau înzestrarea magică de a vedea pericolul. Acum știu că el este doar bine antrenat și obișnuit cu trucurile mele, cum ar trebui să fie orice gardă de corp.

Toți membrii familiei Carrenwell au un bodyguard. Când eram mai mică, acest lucru mi se părea ridicol. Suntem cea mai puternică familie din oraș, atât din punct de vedere politic, cât și în ceea ce privește magia. Dar, în urmă cu unsprezece ani, când a avut loc un atac rapid și mortal, Gaven, prin vigilența și lupta lui neînfricată, a fost cel care m-a protejat când cei din Fortul de Sud au fost copleșiți numeric de Secați.

Privindu-l în seara aceasta — părul lui, odinioară brunet, devenit aproape în întregime cărunț, iar ridurile fine de pe față umbrite de lumina candelabrului —, îmi dau seama că arată îmbătrânit. Nu după postura lui, care este încă cea perfect dreaptă de soldat, sau după constituția lui fizică, la fel de lată și de musculoasă ca întotdeauna, ci după privirea din ochii lui, mai precaută și, poate, mai obosită ca oricând. A fost chipeș cândva — și încă mai este pentru un bărbat mai în vârstă —, dar ceva s-a schimbat la el în ultimele luni și mă deranjează că nu îmi pot da seama ce anume.

— Ai auzit clopotele mai devreme? Fortul de Sud-Vest nu este foarte departe. Ar trebui să stai în casă în seara asta, spune Gaven. Știi cât de repede se pot schimba lucrurile. Au trecut unsprezece ani, dar atacurile sunt mai frecvente ca oricând.

Nu întârzie niciodată să îmi reamintească de atacul acela când bănuiește că mă pregătesc pentru una dintre incursiunile mele nocturne prin oraș. Tot așa cum nu întârzie niciodată să aducă vorba despre căderea Refugiului din Munte.

Fortul de pe singura rută comercială spre Lunameade trebuia să fie impenetrabil. Dar într-o noapte, în urmă cu zece ani, zidurile sale masive de granit au cedat, iar Secații i-au ucis pe toți bărbații, femeile și copiii din interior. Peste noapte, singurul bastion pe care îl aveam dincolo de zidurile orașului a devenit Fortul Cucerit, iar Lunameade a fost izolat de restul lumii. Am ajuns să fim mai izolați decât atunci când strămoșii noștri au fondat orașul.

Știu că Gaven speră că frica va fi un avertisment serios, astfel încât să îl țin prin preajmă, dar eu refuz să fiu prizonieră în propria casă.

Sunt perfect conștientă că vampirii de dincolo de ziduri nu reprezintă singura amenințare. În oraș există suficient de mulți oameni însetați de sânge cărora le-ar plăcea să își încerce norocul cu unul din familia Carrenwell. O dată pe an, un rebel prea zelos năvălește în grădina noastră, iar Gaven își dovedește valoarea.

În restul timpului, îmi stă ca un ghimpe în coastă.

Îmi trec brațul prin al lui.

— Știi despre ce este dineul acesta?

Văd cu coada ochiului cum își strânge ușor buzele, încruntându-se. Știe ceva.

— Vrei să-mi spui și mie?

— Poate dacă-mi spui și tu cum reușești să te strecorei afară noaptea? contracarează el. Sau ce faci pe-afară?

Clipesc des din gene spre el.

— O, ai chef de bârfe? Chiar ești atât de nerăbdător să afli noutăți despre cea mai recentă relație amoroasă a mea? Îți voi spune secretul meu dacă și tu îmi vei spune ce mă așteaptă aici.

El îmi ignoră tachinările.

În regulă. Presupun că va trebui să aștept să află odată cu ceilalți.

Se oprește pe coridor, chiar în fața ușilor salonului. Indiferent de câte ori am trecut prin asta, tot mă mișcă profund că îmi oferă acest moment de respiro ca să îmi fac curaj. Este o dovadă de bunătate pe care părinții mei nu mi-au arătat-o niciodată.

— Te mai doare capul? mă întreabă.

— Nu.

— Dacă se schimbă ceva...

— Îți arunc o privire. Știu.